

VM 2008

Text: Patrik Skarped

Efter en bedrövlig höst och en ännu värre vinter, var vi på väg till Åsarna och ett VM jag aldrig trodde jag skulle få uppleva som tävlande.

Önskan att få delta i ett VM har funnits ända sedan starten av mitt tävlande 1988.

En sådan apparat som att åka ner i Europa med karantän, rabiessprutor och dylikt kan få vem som helst att stanna hemma men så fick vi ett VM hit till Sverige, något som säkert inte kommer tillbaka på många år, ett sådant tillfälle kan man ju inte missa trots att man lagt nummerlappen på hyllan.

Den tilltänkta ledarhunden blev inte den ledarhund jag hoppats på, i alla fall inte än konstaterade jag efter nyår.

Det var 4-spann sprint jag tänkt ställa upp i på VM och sedan starta i Polardistans veckan efter, fast då med några fler hundar.

I Polardistans kunde jag bara ställa upp i 160 km klassen då man av någon underlig anledning ändrat på klasserna, hur många B-spanns förare har 8 st. tävlings dugliga hundar???

Ok, men nu gäller det VM, i sprint får det inte bli några tveksamheter utan full sula hela tiden, har jag hundar för det?

Vi var i Nornäs över nyår för att träna och köra in mig på den nya Rotter släden men det behövdes inte, den gick som en dröm även hundarna gick bra!

På trettonhelgen fick vi vårt första test men min tilltänkta ledarhund Wilja fungerade inte som tänkt och började dessutom höglöpa 2:a dagen.

Hennes osäkerhet i tävlingsspåret gjorde mig osäker och testandet av en "ny" ledarhund tog fart.

Wicke, Ike och gamlingen Grizzly (säkert kort men inte med sprint hastighet) blandades friskt.

Wicke (lugn) går bra men bäst som Wheel, Ike då? Lite för het, ung, sprallig och påhittig, litar inte riktigt på honom...!

Nåväl, än var det tid kvar innan anmälan skall vara inne.

Shamdraget 2x3 mil gick hyfsat bra, men Polarhundsmästerkapet sprack, "inga efter anmälningar även om folk hoppar av"...?! , nu var det bara Malamuteveckan 2x3 mil kvar att tävlingstesta hundarna på, jag kanske ska köra 3x42 km istället på VM?

Naturligtvis fick Grizzly ont i ett framben efter 1:a dagen så Ike fick gå själv i led 2:a dagen och till min stora förvåning var allt fjantande (som var när han går med Grizzly) som bortblåst men med den egenheten att när vi kom i kapp någon på håll så bromsade han in för att inte komma ikapp?! Detta fenomen har jag aldrig varit med om tidigare.

Nu hade jag bestämt mig för att skippa sprinten och köra 3x42 km med Ike och Grizzly i led, om Grizzly blir halt efter första dagen så vet Ike vägen, så då borde vi ta oss runt trots bara ca 30 mil på snö men löpglädjen har ju alltid funnits där så det skulle nog gå bra.

"Det viktiga är ju inte att vinna utan att delta" var det någon klok som sa, fast det verkar som om få hade hört det förut för det var bara 8 st. anmälda i vår klass och jag var den enda svensken.

Svagt att inte passa på när vi har ett VM på hemma plan.

När vi kom till Åsarna var det en enorm kö till veterinärbesiktningen men idel glada miner och gamla bekanta gjorde det lättare.

Nervositeten hade ökat markant, nu kände nog alla av den, TV var där och många spända ansikten syntes.

När kollen av Grizzly började skrek han högt vid lyft av bägge frambenen, veterinären reagerade med förvåning då hon knappt rört honom, jag höll på att smälla av, så öm hade han inte varit tidigare. ”Spring med honom” sa vet. och vi kutade fram och tillbaka å hon klämde och bände.

”Åh, han fejkar” sa hon, ”Nästa!”

Shit, nu kommer jag ihåg varför jag inte tävlat på flera år, sådant här han ju ge vem som helst hjärtinfarkt...

Mina tilltänkta Handlers kunde inte ställa upp, så med kort varsel kom ett par gamla kompisar från Stockholm upp, utan några som helst kunskaper om detta men med ett fantastiskt tålamod (med mig) och ambitioner att göra allt som behövs för att allt ska bli så bra som möjligt!

Detta gjorde att jag fick möjligheten att ladda som jag behövde (sova länge)!

Taktiken var att ta det lugnt första dagen så Grizzly inta skulle hamna i slädsäcken och att de andra skulle lära sig vägen för jag räknade med att Grizzly skulle kunna halta trots sitt ”fejck”.

När vi äntligen skulle starta var hundarna taggade till max, kanske för att speakern lyckades med konststycket att inte kunna läsa innantill utan hela tiden pratade om att de var Grönländare... man skulle kunna tro att han var mutad.

Vi kom iväg bra men jag bromsade ner dem i trav rätt omgående, vi startade med 1 minuts mellanrum.

Efter några kilometer möter jag en tyska i spåret??! Va i h-e? (En avspärning låg på backen)

Jag stannar inte, tänker jag då spannen rusar mot varandra på det smala spåret, hoppas att hennes hundar är snälla hinner jag tänka innan vi möts och passerar utan att ens sänka farten, jag ropar till henne att följa efter mig. (1988 hade vi haft ett jätte slagsmål, aveln har gått framåt!)

Efter några mil kommer 3 norska spann dånande ner för en lång backe, oj oj, det såg hårt ut, undrar om alla är med i morgon?

Vi håller vårt tempo även om frestelsen är stor att hänga på dem.

I mål är vi nästan 15 min efter ledande norskan (4:a) men det är ingen fara, vi har 8 mil kvar!
Grizzly är helvild när vi kommer hem och han fått mat och vila, det här skit kul, husse!

Dag 2.

Grizzly är jätte pigg, ”fejket” består, men han får följa med idag också!
Snöar lätt men nära nollan.

Efter några km är det kö, inget av de norska spannen verkar vilja springa, vi kör om och ifrån utan problem.

Idag släpper vi på lite och är i mål bara 59 sekunder efter ledaren.

Bra läge men hade velat leda då Ike inte vill gå om eller ikapp.

Men å andra sidan behövs bara en noslängd för att vinna!

Dag 3.

Grizzly fick av någon anledning 8 liter mat och vatten som han kastade sig över i mörkret, detta upptäcktes inte förrän allt var för sent.

Hur mycket kan en hund sätta i sig utan att det går illa?

Han såg ut som en tunna eller en högdräktig tik!

Vad gör man?

Så där kan han inte springa...

Nåväl, på morgonen hade han något som skulle kunna tolkas som en hanhunds kropp efter otaliga kiss rundor (tack Uffe och Gunilla).

På startlinjen tvekade jag, skulle jag ställa av Grizzly och chansa på Guldets eller gå för Silver? Nä, han får vara kvar, de bakom ska ikapp och köra ifrån oss för att slå oss och det tror jag inte att de gör utan vidare.

Dessutom är han oförsämrat pigg, studsar fram, det här älskar han!

Norrmannen som ledde stod vid sidan av spåret och ”pratade” med sina hundar efter ca 1 km.

Nu hade vi chansen, det var bara att ge järnet!

Jag sparkade och sprang allt vad jag orkade, i 34 km höll vi undan men då hörde jag något som påminde mig om Christer Afseer i fornstora dagar.

Vi lyckades hålla undan i 6 km, vi körde ifrån uppför men han tog in på plattan och i nedförsbacke, till förvarningen ledde vi med ca. 30 sek. men sen kom de i nedförsbacken ner till mål, mina hundar hängde inte på, ökade inte farten utan höll sin ända in i mål.

Slagen med 1,5 min efter 12.6 mil, lite snörpligt men men!

Silver i ett VM, fasen det känns som om vi är Världsmästare!

Hundarna har gått otroligt bra och jag måste tacka västra distriktet som trodde på oss!

Hur var det då att vara med på ett VM? Jodå, mycket med folk och hundar men organisatoriskt ingen hit, tycker nog att man kunde varit lite mer proffsiga!

Sedan tycker jag att när vi har stora mästerskap så borde sista tävlingsdagen vara på lördagen och avslutningen då på kvällen för tid att träffas och umgås.

Nu sticker många innan prisutdelningen, och det är aldrig bra.

Patrik Skarped